

Nyárvég, térzene

Nyárvég, Nem nyugszik senki ezen a fáradt délutánon?
Harsog a térzene, csupa kapitány fújja, baka egy sincs.
Mire is kellenének a bakák? Majd a háborúban, akkor,
Majd kellenek, hős halottnak, bűnbaknak, győztesnek akár,
Csatolmányoknak a kapitányok előléptetési okiratához,
Majd kellenek a bakák, de most ne zavarják a keringőkirályt.

Ülünk a faszor árnyán, fiam, menyem, feleségem, jó itt,
Szemsarkunkban a bronzhalászosok, a hattyúk, vadkacsák,
Füredi sétánk mindig idevezet, ha van zenekar, ha nincs,
Bort kóstoltunk az elébb, én a többiek helyett is, a szárazakat,
Vitorlacsúcsokon apró zászlók helyeslik döntéseinket,
Lobognak, miért ne lobognának, megjött a nyáresti szél.

Láttam az óceánt, gázoltam a dagály hírhozó hullámaiban,
Mégis ez itt az én tengerem, Fűzfőtől egész Keszthelyig,
Mindig az a fővárosa, amelyikben így este jól érzem magam,
Legalább hetven székhelye van, ugyanannyi zsongó kikötője,
Nádasok botló szerelmeket dajkálnak, hajdanit, mait, holnapit,
S a sátrak izzó levegőjét csak a hajnal cseréli takaróra.

Térezene, nyárvég. Hullámok halk neszét dobszó cifrázza,
Kürtök, trombiták, tubák, pisztonok, egy horpadt harsona,
Felettük fuvolák, klarinét, oboa, fagott, két eltévedt szaxofon,
Mind azt hirdeti, zengi, késik az ősz idén, a tél meg elmarad,
A temetőket felszántják, gyerekvárak lesznek az ispotályok,
S Tagore hársain gránátalma terem, illatos levében új nyarak.

Miért emlékeznek mentőautókra, a szorongó kórtermek szagára,
A borzongató kés hidegére, a kimért idő ketyegő pokolgépeire,
A soha kellőképp el nem söpört romokra, a bedöglött jóslatokra,
Miért emlékeznek bármire, amikor derűs holnapot ígér a zene,
S ez a nap nem fog sohasem véget érni, ritmus, dallam, aranyhíd,
A harcosok lepihentek, csak a zenészek fújják, fújják rendületlen.

Kertben

A nyár – az nyár volt.
Az ősz: macskajaj.
A téllal ápolom magam.

Tavaszmom nem lesz,
Mit is tennék bele.

Csönd van.
Meggylevél korhad,
Egy rigó zsörtöl vele.

Galambok a piszkos alkonyatban,
Ürül az ég, sosem volt tele.

Béke a kék dobozban,
Füstöl a szavak rendje,
Néma társ moccan,
Cölöpöt verne.

Megtartó kerítéshez,
Mielőtt itt az este.

Három szösszenet

Idáig csönd volt,
Most már a csend is néma.
Jó így, néz a bölcs.

Víz alatt csillag.
Sárfolt a nap szegélyén,
Ég az is, ez is.

Kötélmennyország
A végső másodpercben.
Pattan és pörög.